

Розкидали у почуттях золу,
І краєвид відсунувся відразу,
Лишивши тільки на краях березу
Й квартиру — над проваллями — малу.

Світила в інший напрям попливли.
У лялечку — й позатихали грози.
Під тином Каїн Авеля зарізав
І кинув тіло догнивати в льох.

І щойно згодом, як обсіли жахи,
Уздовж орбіти кинувся прожогом,
Земля ж позаду тільки пітьму родить, —

Процидрили і душу, і гаразди.
Єдиний циркуль — латку, де тепло. —
Світ захитався і набік полив.